

[Gert Petersen]

også folkepensionens købekraft blevet forringet ligesom lønmodtagernes.

Endelig betyder nedskæringen over for kommunerne, at mange af kommunerne har måttet forringe de lokale fordele, som de ellers bød pensionisterne.

Hermed kommer jeg til et andet hovedpunkt i regeringens politik for skævvridning, for det er da rigtigt, at de private indkomster ikke er alt, de skal bl.a. også ses i forhold til de fællesfinansierede ydelser, som samfundet byder på. Men i samme tidsrum er disse ydelser jo ikke udvidet, men indskrænket. Taksterne på daginstitutioner og i den offentlige trafik er steget, boligbetaling også – netop i denne tid oplever vi forrygende huslejestigninger. Sociale goder i kommunerne er skåret ned, sikring af lønnens købekraft er ophævet – det er det, man kalder dyrtidsreguleringen. Ydelserne til de arbejdsløse, efterlønsmodtagerne og bistandsmodtagerne er skåret drastisk ned.

Det er kendsgerningerne, og så er der ikke desto mindre ordførere, som står heroppe og fortæller os, at det i de sidste fire år er gået bedre end nogen sinde i Danmark.

Hele denne politik er udslag af et indædt had til den offentlige sektor og de fællesfinansierede ydelser og en enorm lyst til at give arbejdsgiverne en gylden håndsrækning.

Et særlig beskidt trick, som regeringen benytter sig af, er indgreb over for kommunerne, som jo også er en del af den offentlige sektor. Desværre er der visse kommunalpolitikere, der selv er angrebet af denne sparedille. Men også de, der ikke er det, rammes af regeringens pisk, og umiddelbart lægger folk ansvaret på kommunen, hvor ansvaret reelt er regeringens.

Regeringen har lagt flere og flere opgaver over på kommunerne og samtidig forringet bloktilskuddene med 12–14 mia. kr. Nu supplerer den så denne snigende undergravning af det kommunale selvstyre og den kommunale indsats med et åbent og brutalt angreb på amtskommunerne. Lad os huske, at langt over halvdelen af de offentlige goder finansieres af kommuner og amtskommuner. Med sine nedskæringer og indgreb dækker regeringen sig bag det såkaldte kommunale selvstyre, som den i virkeligheden selv sætter ud af kraft.

Slutresultatet – og det var også meningen – er en meget kraftig omfordeling herhjemme

til fordel for profitsummen på bekostning af lønsummen og det offentliges indsats. Altså en grov social uretfærdighed, som oven i købet har været katastrofal for samfundskønmien, bl.a. fordi den har ført til overforbrug. Det har vi jo talt meget om herinde. Men i hvilken del af befolkningen har den ført til overforbrug? Er det de arbejdsløse, efterlønsmodtagerne, bistandsmodtagerne eller folkepensionisterne, som er skyld i overforbruget? Selvfølgelig er det ikke det. Nej, overforbruget findes naturligvis hos den del af befolkningen, som unægtelig er blevet rigere. Og da regeringen hylder kræfternes frie spil, har denne befolkningsgruppe kunnet bruge en væsentlig del af merindtægten til et ekstraforbrug enten direkte eller gennem lettere adgang til lånoptagelse. Hvorvidt de brugte resten til investeringer, der var samfundsgavnligt, har der ikke været nogen kontrol med; det har de selv måttet finde ud af.

Når det så er gået galt, er regeringen rykket ud med panikforanstaltninger: afgiftsforhøjelser, indgreb mod kommuner og amtskommuner osv. Og stort set er det igen de dårligst stillede, som er ramt hårdest, og da overforbruget jo ikke skyldes dem, har det ikke hjulpet meget på selve den økonomiske situation.

Ikke desto mindre er det åbenbart, at det borgerlige flertal vil fortsætte ad de samme linjer, hvis de får mandat til det. Kræfternes frie spil i erhvervslivet, fortsat vækst i profitdannelsen, yderligere nedskæringer. Det vil gå mere og mere ud over de dårligst stillede – de skal betale. Herom vidner også signaler om, at man vil indføre brugerbetaling og for alvor gå i gang med privatisering. Målet er at bryde de solidariske principper, som trods alt havde vundet et vist indpas i en del af vores samfundsliv.

I alt dette har regeringen fået god hjælp af Det Radikale Venstre – hr. Niels Helveg Petersen nikker bekræftende. Det Radikale Venstre er jo, når det drejer sig om økonomisk politik og fordelingspolitik, reelt en slags femte regeringsparti. Godt nok har de Radikale opnået en vis ret til at springe op som løver for at protestere, men så falder de ned som lam og tilpasser sig efter at have fået et par småbidder.

Det seneste drama i forbindelse med kommuner og amter, der jo mandede ud i et typisk forpjusket forlig, er bare et nyt eksem-